

Lysholt Hansen (S):

I forlængelse af ministerens redegørelse må det være rigtigt at oplyse, at straffen efter § 6 i ministeransvarlighedsloven er bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år. Vil folketinget selv bidrage til at værne om folkestyrets anseelse, er og bør indkaldelse af landets højeste domstol derfor være en alvorlig sag, en så alvorlig sag, at den ikke anvendes i nogen form for partitaktisk spil. Med denne alvor og respekt er rigsretten da også blevet betragtet i de 25 år, jeg har været medlem af tinget, og jeg tror, at det fortsat vil være sådan for alle andre partier end fremskridtspartiet, der jo ikke skyr noget middel i sin politiske propaganda.

Jeg husker tydeligt, hvorledes hr. Ninn-Hansen som ordfører for forslagsstillerne i 1959-60 ved fremsættelsen af forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale i forbindelse med omstændighederne omkring Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“s ulykkelige forlis lagde meget stor vægt på, at man ikke hermed havde dømt nogen på forhånd. En tilsvarende adfærd ligger naturligvis fjernt fra hr. Glistrup, der ikke undslår sig for gentagne gange at omtale „sigtede Gredal“.

Efter rigsretsloven er det alene folketinget, der beslutter, om der skal rejses tiltale, og indtil denne afgørelse er truffet, er ingen sigtet, hvilket selv hr. Glistrup burde bøje sig for. På tilsvarende måde nedgør imidlertid hr. Glistrup på sin specielle måde alle vi andres arbejde med denne sag ved følgende karakteristik i bemærkningerne: „... den massive hvidvaskeraktion, socialdemokratiet trampede igennem massemediernes.“

Og umiddelbart efter fremturer hr. Glistrup med at insinuere, at alle daværende ministre, tidligere folketingsmedlem, højesteretssagfører Thyregod, forhenværende statsminister Hilmar Baunsgaard og jeg selv som formand for finansudvalget skulle have ladet os misbruge af:

„en bestyrelse, der brugte kræfterne på bag kulisserne at bearbejde udslaggivende politikere for som et Parkinsons marineministerium at få gennemtvunget et prestigeprojekt“.

Et sådant forsøg på at sværte andre vil kun kunne fostres i en hr. Glistrups hjerne i et forsøg på at retfærdiggøre, at han nu

også anvender rigsretsloven for at retfærdiggøre sin egen og sit partis helt specielle socialpolitik — hvis man overhovedet kan benævne det sådan.

Hvad hr. Glistrup mener om mig og andre kolleger er mig totalt ligegyldigt, men såvel den nuværende som tidligere bestyrelser for skolen skal vide, at der over hele landet er stor respekt, beundring og taknemmelighed for, at der på Koføeds Skole altid står en dør åben for de ulykkelige skæbner, der ikke på anden måde kan skaffe sig en seng eller et måltid mad.

Når staten til driften af skolen yder 1 kr. 50 øre, hver gang man selv kan indsamle 1 kr., synes vi, at skolen har et meget lille pengeforbrug til at bøde på de sociale problemer, samfundet ikke har indrettet sig på.

Skolen har ikke fortjent hr. Glistrups omtale af den, og det ligger helt klart, hvad angår de øgede udgifter, der er hjemlet i finansloven 1973-74, at der ikke efterfølgende har kunnet konstateres sådanne særlige omstændigheder under sagens behandling i tinget, at de ville have ændret finansudvalgets stillingtagen til den søgte bevilling, dersom de havde været finansudvalget bekendt.

Det skal imidlertid ikke bortforklares, at anmærkningerne er så kortfattede, at det ikke år efter vil være muligt helt koncist at aflæse beslutningsgrundlaget af disse anmærkninger. Der kan altså opstå nogle tvivlsspørgsmål, når man skal udforme anmærkninger til finanslovforslaget for de selvejende institutioners anlægsgudgifter og de øgede driftsudgifter, der følger heraf.

I den beretning, finansudvalget har afgivet om statsrevisorernes beretning, er det fastslået, at finansudvalget vil videre drøfte dette spørgsmål med finansministeren for at forhindre, at der fremtidig skal kunne rejses tvivl om, hvorvidt en ansøgning har været fyldestgørende.

For det daværende finansudvalg var der ikke tvivl om, at der i anmærkningerne var tale om en bevillingsansøgning, og hvad denne ansøgning drejede sig om.

Det er fru Grethe Philip, der gennem en lang årrække har gennemgået denne paragraf i finansudvalget. Med sin enorme erfaring og indsigt i socialministeriets område ville hun omgående have reageret, hvis der